

sygn. akt: II Cz 876/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015r. **Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny - Odwoławczy** w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Starosta** Sędziowie: **SO Bogumił Goraj**

SO Irena Dobosiewicz/spr./

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miasta I.

przeciwko P. D.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda od punktu 2 /drugiego/ postanowienia Sądu Rejonowego w

Inowrocławiu z dnia 30 września 2014r. sygn. akt IC 1479/14

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 876/14

UZASADNIENIE

Powód Miasto I. domagał się zasądzenia od pozwanych L. S., M. S. (1), P. S. (obecnie D.) i M. S. (2) kwoty 12.644,95 zł z odsetkami ustawowymi z tytułu nieopłaconego czynszu najmu oraz opłat.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu orzekł o żądaniu pozwu i kosztach postępowania. W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwana P. D. podniosła, że w okresie objętym pozwem nie zamieszkiwała w lokalu, którego dotyczy żądanie powoda.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym powód cofnął pozew.

Postanowieniem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu umorzył postępowanie w sprawie (pkt 1) i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2) (sygn. IC 1479/14).

W uzasadnieniu punktu 2 Sąd wskazał, że strona cofająca pozew w toku postępowania traktowana jest jako przegrywająca sprawę. W ocenie Sądu, powód jeszcze przed wniesieniem powództwa mógł zweryfikować krąg osób odpowiedzialnych za należności wynikające z czynszu albowiem w dniu 25 lutego 2013 r. pozwany L. S. złożył w tym przedmiocie stosowne oświadczenie. Ustaleń takich mógł on również dokonać poprzez upoważnionych pracowników przedsiębiorstwa komunalnego sprawującego zarząd nieruchomościami.. Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł o kosztach procesu w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. i przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Zażalenie na postanowienie o kosztach procesu złożył powód i domagał się jego zmiany poprzez zasądzenie na rzecz pozwanej kwoty 617 zł w miejsce kwoty 2.417 zł oraz przyznania kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie art. 102 k.p.c. Zdaniem powoda Sąd Rejonowy nie uwzględnił okoliczności, że został on wprowadzony w błąd przez pozwanego L. S. co do faktu zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu przez pozwaną P. D., co skutkowało wytoczeniem powództwa również przeciwko niej.

1

W odpowiedzi na zażalenie pozwana domagała się jego oddalenia oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że powód cofając pozew przegrał przedmiotowe postępowanie, co stało się podstawą dla zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 98 k.p.c, jako uzasadnienia dla rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W art. 102 k.p.c. ustawodawca unormował zasadę słuszności, zgodnie z którą w przypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. Przywołany przepis stanowi odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się stosowanie art. 102 k.p.c, gdy: sprawa ma wątpliwy i dyskusyjny charakter (yide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1971 r., I PZ 17/71), dochodzone roszczenie powoda wynika z niejasno sformułowanych przepisów {yide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1973 r., I PR 456/73), strona przegrywająca znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji majątkowej, a wytaczając powództwo była subiektywnie przeświadczona o słuszności dochodzonego roszczenia, natomiast strona wygrywająca korzystała ze stałej obsługi prawnej i nie poniosła dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu (yide: wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 1972 r., I PR 423/72).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że brak podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności takiej nie może stanowić oparcie się przez skarżącego wyłącznie na oświadczeniach pozwanego L. S., co do osób zamieszkujących przedmiotowy lokal, co w konsekwencji prowadziło do ustalenia niewłaściwego kręgu pozwanych. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, powód miał możliwość zweryfikowania prawdziwości oświadczeń pozwanego chociażby za pośrednictwem pracowników przedsiębiorstwa sprawującego zarząd nieruchomością.

Reasumując, w okolicznościach niniejszej sprawy nie zaistniały podstawy do odstąpienia od obciążania powoda kosztami procesu (art. 102 k.p.c).

2

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.

397 § 2 k.p.c, oddalił zażalenie.